

Η ΑΔΕΛΦΗ ΜΟΥ ΑΙΚΑΤΕΡΙΝΗ

"Όσο και αν ανατρέχω βαθύτερον εἰς τὰς ἀναμνήσεις μου, εὐρίσκω πάντοτε ἐν αὐταῖς τὴν γλυκεῖαν εἰκόνα τῆς ἀδελφῆς μου Αἰκατερίνης. Ἦτο κατὰ ἑξῆς ἡ μεγαλύτερά μου· καὶ τοῦτο ἦρκει ὅπως ἀναπληροῖ τὴν μητέρα μου, ἀσχολουμένην διὰ τοῦτο αἰσιώτερον

πρὸς ἐπιτήρησίν μου, ὅταν ὤφειλε νὰ ἐπαναλάβῃ τὰς ἐξασκήσεις τῆς τέχνης ταύτης ἐπὶ τῆς Μαρίας, ἥτις ἐγεννήθη ὅτε ἐγὼ περιβαλλόμενη τὰς πρώτας ἐξ ἐριούχου περισκελίδας μου· ἡ Μαρία ὅμως ἦν μᾶλλον ἐμοῦ εὐάγωγος, εὐπειθής καὶ γλυκεῖα ἐν ᾧ ἐγὼ ἤμην, ὡς ἔλεγον ὅλοι οἱ γείτονες, τρομερὸν παιδίον. Πόσον χρόνον ἔχανεν ἡ πτωχὴ Αἰκατερίνη ἵνα τακτοποιήσῃ,

Ἄποροι παῖδες.

εἰς τὰς ἐργασίας τῆς καὶ γνωρίζουσιν ὅτι εὐρισκόμεν ὑπὸ τὴν ἐπιτήρησιν τῆς Αἰκατερίνης. Ἦμην ὑπὸ τὴν ἐπιτήρησιν τῆς (δὲν τὸ εἶδον, ἀλλὰ πολλάκις τὸ ἤκουσα) ὅταν ἔκαμα τὰ πρώτα μου βήματα καὶ ἐψέλισα τὰς πρώτας μου λέξεις· καὶ ἠδυνήθην νὰ λάβω ἰδέαν. ἀτελὴ ὅμως, τῆς ὑπομονῆς ἧς εἶχεν ἀνάγκην

ὅσα ἐγὼ εἶχον σκορπίσει, νὰ ἐπιδιορθώσῃ ὅτι εἶχον σχίσαι ἢ νὰ καθάρισα ὅτι εἶχον ρυπάνει.

Ἐν τούτοις διαλογιζόμενος ἐνίοτε τὰ ἀτακτήματά μου ταῦτα, εὐρίσκον πάντοτε τὸ δικαιολογητικὸν αὐτῶν. Ἄλλως τε ὑπῆρχεν ἐν ἐμοὶ τοιαύτη τις ὁρμὴ, τοιαύτη ἀνάγκη· πλέον θορύβου καὶ ταραχῆς, ὥστε